

BCU City Centre 1426

Janer de argint

Intr'o zi, o fetiță venea acasă dela școală, foarte speriată și aproape neputând să vorbească din pricina emoției.

— Tăticule, bandiții devastează casa cea nouă din colț.

— Vezi de treabă! Tu visezi.... Asta nu e cu puțință.

— Da, tăticule, i-am văzut cu ochii mei.

Vrând să vadă cum stau lucrurile, tatăl acestei fetițe a mers la fața locului și a văzut că bandiții erau lucrătorii cari, terminând clădirea, începuse să desfacă schelele și să descopere privirilor frumusețea clădirii.

Si noi suntem oneori tot așa de puțin pricépuți ca și această copilă. Dacă se întâmplă ca să ne lovească vreo încercare, vreo desamăgire sau vreun doliu, începem să ne plângem: „Dumnezeu ne ruinează vieața!” Ca și odinioară servul lui Elisei, noi nu vedem decât împrejurările împotrivoare, armata Asirienilor care ne impresoară. O, Doamne, deschide ochii copiilor Tăi ca să poată vedea și înțelege că prin încercări și suferințe Tu nu faci altceva decât să îndepărtezi schela și scândurile ne-trebuitoare, pentru ca frumusețea caracterului lor și puterea sufletului lor să se descopere tuturor privirilor!

G. Brabant

„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”, spunea Isus apostolilor în Camera de Sus. Din nefericire, noi uităm adesea că modul cel mai bun de a proslăvi pe Dumnezeu este de a-L lăsa să se reflecteze în noi și să Se descopere în viețile noastre.

Cu ce măreție se îmbracă o rază de soare descompusă prin picăturile de ploaie sau printr'o prismă de cristal, pictând orizontul cu un portic triumfal cu șapte colori, prin care ea își face intrarea în infinit! Tot așa și cu razele Divinității, trecând prin lacrimile noastre sau prin slăbiciunea noastră, se descompun în aceste virtuți: blândețe, bunătate, bunăvoință, facere de bine, răbdare, stăruință și

Coperta: Biblia, calea spre ideal.

iubire curată; și acestea proslăvesc pe Dumnezeu, descoperind lumii însușirile Tatălui nostru Ceresc. Un om slab și istovit, în stare să triumfe asupra ispitelor egoismului și sensualității, numai cu ajutorul lui Dumnezeu, iată o minune, care proslăvește pe Dumnezeu mai mult decât cântările cele mai armonioase și discursurile cele mai elocvente.

Doamne Isuse, învață-mă în școala Ta să proslăvesc pe Dumnezeu printr'o vieață curată, sfântă, iubitoare și bogată în fapte bune. Fă ca să pot să-vârș și eu, ca Tine, lucruri mari pentru oameni, frații mei, și pentru Dumnezeu, Tatăl meu!

G. Brabant

Adevărul omoară pe acela care-l vestește și salvează pe acela care-l primește, după cum o invenție ruinează pe inventator înainte de a îmbogăți pe industriaș.

Geruzey

Băiețașul vecinei mele este un ștregar foarte inteligent și cu totul pătruns de dorința „de a fi înțelept”. Într'o după amiază mama lui avea musafiri. Ea dădu lui Mihăiță o minge nouă, cu recomandăția formală ca să nu iasă afară din curte. Si pentru a sublinia această îngrădire, i-a spus că dacă nu va asculta, va fi pedepsit.

Inevitabilul se produse. Mihăiță aruncă mingea de mai multe ori în sus, și până s'o prindă iarăși, aceasta se rostogoli în strada sgomotoasă și plină de vehicule. Băiețașul privi spre casă, dar nevăzând pe nimeni se îndreptă tiptil spre poartă. Aci mai aruncă o privire spre casă, apoi întorcându-se, alergă să caute mingea și veni înapoi.

După plecarea oaspeților, mama sa îi zise:

— Mihăiță, ți-aduci aminte că ți-am spus să nu ieși în stradă azi după amiază?

— Da, mămico.

Mama continuă:

— Te-am văzut când ai ieșit să cauți mingea. Asta mi-a întristat inima, dar acum mă văd silită să te pedepsesc.

Mihăiță se uită la mama sa.

— Ai văzut-o când s'a dus de-a-dura în stradă?

— Da.

— M'ai văzut când am plecat s'o caut și când m'am uitat înapoi?

— Da.

— M'ai văzut atunci când m'am oprit la poartă și când m'am dus s'o iau?

— Da.

— Ei, bine, mămico, de ce n'ai bătut în geam ca să mă scoți din incurcătură?

Tocmai aceasta trebuia. Cine ar putea spune binele pe care l-ar putea face unui suflet ispitit un avertisment prietenesc la timpul potrivit?

Canadian Watchman.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Stâlpii caracterului

Un principe tânăr întrebă odată pe învățătorul său, ce să facă să moară fericit.

„Lasă deocamdată aceste gânduri prea serioase pentru tine”, îi răspunse învățătorul, „căci tu ești încă prea tânăr și departe de moarte”.

„Dar — zise prințul — am fost la cimitir și acolo am văzut și morminte de copii, cari sunt mai scurte decât mine”.

Sunt prea puțini tineri în lume cari să aibă judecata acestui prinț. Cei mai mulți nu se gândesc deloc la sfârșitul lor; iar, dacă unii își amintesc de acest lucru, gândesc că timpul potrivit pentru pregătirea de moarte este abia la bătrânețe. Unii ca aceștia uită că o bună pregătire pentru a avea un sfârșit fericit trebuie să înceapă încă de timpuriu, chiar din primii ani ai copilăriei. Unui copac i se poate da o creștere îngrijită spre a căpăta o formă frumoasă, pitorească, numai atunci când e mic, când este abia o mlădiță fragedă de tot.

Tineretea e primăvara vieții. Ea este cel mai frumos timp din viață. De nimic nu-și amintește omul mai cu drag ca de anii tineretii. Ca într'un pom tânăr, zice un autor, așa se desvoltă într'un om tânăr puterea vieții și energia

Există pe lume doar o carte din care se poate învăța știința formării caracterului — Biblia, — și doar un învățător care să predea această știință — mama, — dacă ne gândim că școala aceasta începe cu pruncia.

sănătoasă. Fiecare tânăr este ca un pom în Mai. E frumoasă tineretea și pentru că nu e lovită de grijile vieții. Așa după cum primăvara promite ceea ce toamna are să ne aducă, tot astfel, tineretea promite ceea ce omul va aduce când va fi adult. Dar, așa precum trebuie ferți mugurii cruzi în timpul primăverii de asprimea gerurilor tari și de brumă, tot așa trebuie ferite sufletele plâpânde ale copiilor și tinerilor de asprimele vieții, de patimile urite, ordinare și josnice. Numai atunci „tineri și tinere, bătrâni și copii, vor deveni în stare să laude Numele Domnului”. Psalm. 148, 12.

Vârsta aceasta frumoasă este cea mai potrivită pentru dobândirea bunelor deprinderi, cari să fie

de folos în tot timpul vieții. Este timpul când chiar și Dumnezeu dorește să lucreze pentru om, căci „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui”. De aceea, Dumnezeu îndeamnă pe oricare tânăr sau tânără: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tineretii tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: „Nu găsec nicio plăcere în ei”. Ecles. 3, 11; 12, 1.

„Tineretea e timpul semănatului. Ea hotărăște felul și mulțimea roadelor în viața de acum și în viața viitoare.... Caracterul se formează mai ușor în copilărie și în tinerete. Atunci trebuie să câștige un om puterea de a se stăpâni. În casă și la masă, în viața de familie, se produce o influen-

Toți avem destulă putere spre a îndura nefericirile altora.

ță ale cărei urmări țin veșnic. Mai mult decât darurile naturale, obiceiurile formate în primii ani decid dacă un om va fi biruit sau biruitor în lupta vieții”.

„Caracterul format după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară, pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta pe lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învățătura Domnului Hristos în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuințele cerești **calitățile dumnezeiești** câștigate aici. Iar în cer, acolo vom crește mai departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, **cultivarea caracterului** în viața aceasta. Inteligențele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărâtă, caută **desăvârșirea caracterului** care duce la desăvârșirea în purtări și în fapte. Fiecărui din cei ocupați cu această lucrare Iisus îi zice: Eu sunt cu tine ca să-ți ajut”.

Caracterul determină soarta omului

În peștera Mamutului este o sală mare, unde natura în cursul veacurilor a construit o minunată lecție pentru învățătura oamenilor — o lecție privitoare la metodele și rezultatul unei bune creșteri. Când acea mare boltă s'a format sub straturile pământului prin activitatea vulcanică, la început nu exista niciun suport pentru întinsul plafon al enormei peșteri. Atunci a început natura să prevadă cu coloane această puternică și impozantă catedrală.

Un renumit autor, descriind colosală operă, zice: „Lucrarea înainta zi și noapte, fără întrerupere și fără piedecă. În cele din urmă, stalactitele începură să se lase în jos de pe boltă, iar stalagmitele să se înalțe în sus de pe pardoseală, și înainte încă de a fi văzute de ochi omenești, cari să urmărească procesul formării lor, cele de sus se întâlneau cu cele de jos, și mii de coloane puternice suportau acoperișul boltei cu atâta tărie și atât de bine împreunate și fierte una cu alta, încât azi toate trenurile din America pot să-și ducă vagoanele pe deasupra peșterii, sau toate continentele să se grămădească asupra-i, și ea totuși nu se va clinti nici măcar cu un milimetru”.

Câtă asemănare găsim aci cu formarea caracterului omenească! Cugetare cu cugetare, cuvânt cu cuvânt, faptă cu faptă, încet, încet, zi cu zi, și astfel se formează coloanele, **stâlpii caracterului** pentru viața veșnică. „Faptele devin obiceiuri, obiceiurile formează caracterul și, prin caracter, se determină soarta omului pentru acum și pentru veșnicie”.

Construirea cu răbdare în tot cursul vieții a structurii sufletești, aceasta este baza destinului etern al fiecărui om. Fiecare lucru, chiar cel mai mic, care în mod voluntar ar trece prin minte și suflet, lasă acolo depozitul său atomic pentru formarea caracterului, tot așa cum atomicele sedimente din picăturile de apă calcaroasă contribuie la structura continuă a stalactitei și stalagmitei. Acele formațiuni pietroase, albe, se formează încetul cu încetul, prin

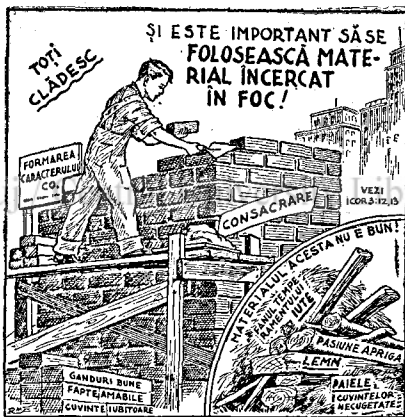
nezeu este **singurul lucru durabil** în această lume; el este temelia cea sigură. „**Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece**”, zice Domnul. Mat. 24, 35.

Iisus a terminat predica Sa de pe munte cu o ilustrație, care luminează cu o strălucire surprinzătoare importanța de a pune în practică cuvintele rostite de El. „De aceea — zise El — pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă”. Mat. 7, 24, 25.

Nu e de ajuns, zice El, să auziți cuvintele Mele. Prin **ascultare** trebuie să faceți o temelie pentru caracterul vostru. Eul nu e decât nisip care alunecă. Dacă voi clădiți pe teorii și invențiuni omenești, pe forme și ceremonii născocite, casa voastră se va prăbuși. Ea va fi spălată de vânturile ispititorilor și de furtunile încercărilor. Acestea vor răpi temelia de nisip și vor arunca casa voastră naufragiată pe malurile râului furios al vremii. Dar principiile acestea ce Eu v'am dat, vor rămâne. Primiți-Mă; clădiți pe cuvintele Mele. (E. G. White).

Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu, manifestarea caracterului, a legii, a iubirii și a vieții Sale — este singura temelie pe care noi putem clădi un caracter care să poată rezista veșnic. Hristos, adevărata temelie, este o piatră vie și puternică. Vieța Sa se transmite la toți acei cari sunt clădiți pe El. „Si voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească.... În El, toată clădirea bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul.... Din El, tot trupul, bine alcătuit și strâns legat, prin toate legăturile cari-i dau tărie, își săvârșește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. 1 Petru 2, 5; Efes. 2, 21; 4, 13.

Pietrele vor deveni una cu temelia, căci o viață comună va locui în întreaga clădire. Ea nu poate fi distrusă de nicio furtună, căci tot ceea ce se împărtășește de aceeași viață cu Dumnezeu, va și supraviețui la toate împreu-

continua picurare a apelor încărcate cu carbonat de calciu, ce pătrund prin stânca boltită a peșterii, asemenea cu țurțurii de gheață la streșinile clădirilor, iarna.

Formarea caracterului nu încețază niciodată, cât trăiește omul. Existența este chiar o clădire a caracterului. Stalagmita crește neîncetat până ce întâlnește stalactita. Subțirii stâlpi ai caracterului cresc dintr-o parte și alta, până când în cele din urmă, se unesc formând acea coloană puternică a vieții, care este mai tare și mai durabilă ca fierul și ca diamantul.

Temelia caracterului

Un bun caracter trebuie clădit piatră cu piatră pe o temelie cât mai puternică. Cuvântul lui Dum-

nă cu El. Cel care — în caracterul său — se face părtaş de caracterul lui Dumnezeu, acela clădește pe stânca nestrămutată a mântuirii.

Cei șapte stâlpi ai caracterului

„Înțelepciunea și-a zidit casa, și-a tăiat cei șapte stâlpi”, zice Cuvântul sfânt. Prov. 9, 1.

Casa înțelepciunii este structura sufletească, edificiul moral al caracterului, destinul etern al fiecărui om virtuos. Dumnezeu doarește ca „fiii noștri să fie ca niște odrasle ce cresc în tinerețea lor; fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, cari fac podoaba caselor împărătești”, iar „copiii ca niște lăstari de măslin împrejurii mesei”, așa încât să se poată spune: Doamne, „poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua”. Psalm. 144, 12; 128, 3; 110, 3.

Tinerețea este timpul de a studia înțelepciunea și de a o practica în viață. În pilda rostită la sfârșitul predicii de pe munte, Domnul arată că cel care știe și-a zidit casa pe stâncă a fost un om „cu minte”, sau „cu judecată”, un om înțelept, chibzuit. Și în adevăr, pentru clădirea unui caracter bun, ales, e nevoie de multă înțelepciune cerească; căci, „Un om înțelept este plin de putere... Cu înțelepciune se zidește o casă, și cu pricepere se întărește; prin știință se umplu cămărilor ei cu toate comorile cele scumpe și plăcute”. Prov. 24, 5. 3. 4.

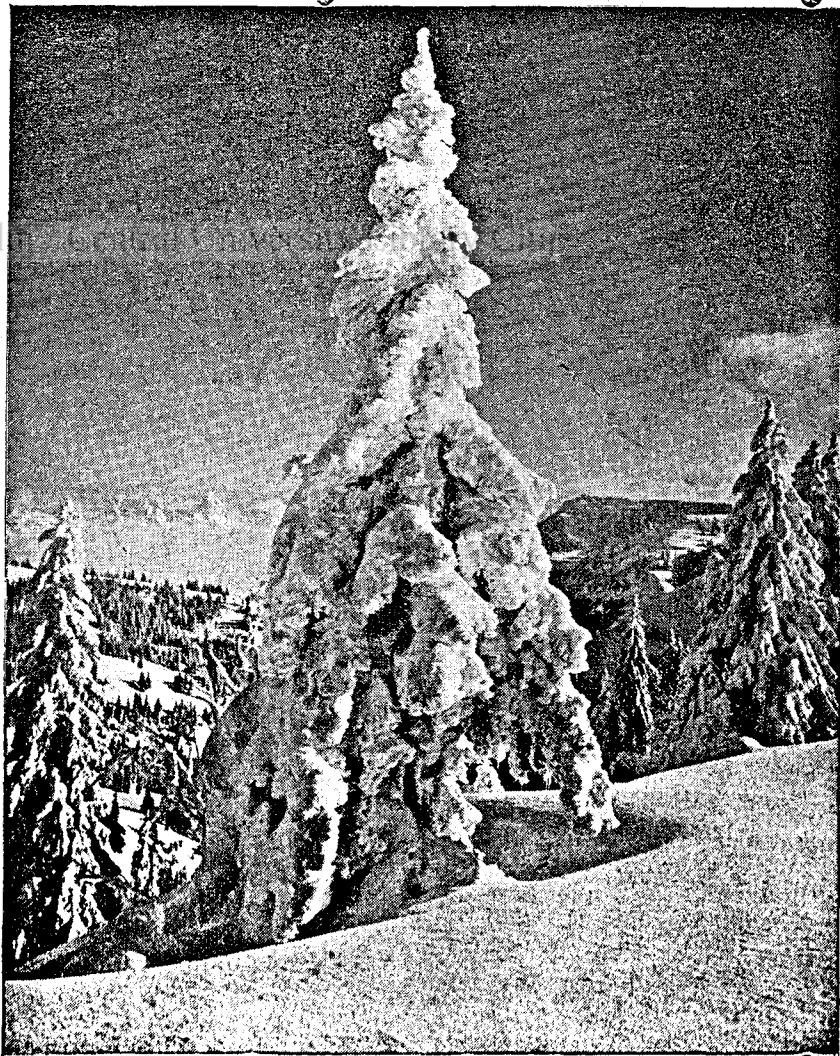
Aceste cuvinte sunt foarte potrivite mai cu seamă când e vorba de clădirea și înfrumusețarea unui caracter curat creștinesc. Se spune despre înțelepciune că „și-a tăiat cei șapte stâlpi” ai ei. Acești șapte stâlpi sculptați, susținători puternici, pe cari se poate clădi și sprijini în mod neclintibil edificiul moral al caracterului, sunt descriși în Sfânta Scriptură astfel: „Pentru acest cuvânt, puneți și din partea voastră toată sârguința și adăugați la credința voastră: FAPTA BUNA, iar la fapta bună:

CUNOSTINTA, la cunoștință: INFRANAREA, la înfrânare: RĂBDAREA, la răbdare: EVLAVIA, la evlavie: INGADUIALA FRATEASCA, iar la îngăduiala frățească: DRAGOSTEA. Căci dacă aceste lucruri sunt în voi și tot sporesc, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umbilă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de păcatele lui de demult. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă faceți temeinică chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. 2 Petru 1, 5—11. (Trad. Galaction).

După cum vedem, „adevăratul caracter nu este săpat din afară sau îmbrăcat; el radiază dinăuntru... În împărăția lui Dumnezeu poziția nu e câștigată prin favoruri, nu e câștigată prin muncă, nici nu e primită printr'o arbitrară dăruire. Este rezultatul caracterului. Coroana și tronul sunt semnele unei condițiuni împlinite: ele sunt semnele cuceririi de sine prin Domnul nostru Isus Hristos... Acela care privește iubirea neîntrecută a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit la inimă și transformat în caracter”. (E. G. White).

Aceste însușiri nobile recomandate în Cuvântul lui Dumnezeu, alcătuiesc scara virtuților creștine, pe ale cărei șapte trepte urcând în mod progresiv, noi toți ajungem să privim cu fața descoperi-

(Urmare la pag. 14)

Această minune arhitectonică nu s'a făcut dintr'odată, ci pe încetul.

Cântarea salvatoare

de Ana, și domnul pastor s'a îngrijit de trimiterea ei.

Te sărută bătrâna ta mamă și Ana".

Mary trase repede perdeaua și nu vru să mai vadă steaua aceasta, care clipea în fundul cerului albastru, cu toate că ea nu cunoștea nimic din frământările sufletești ale Mariei. Dar par'că o auzea șoptind: „Vino acasă! Vino!”

Da, da.... cât de bine era acasă. Iși aducea bine aminte de împrejurările în cari plecase delă sânul mamei sale iubitoare.... Intr'o zi însoțită de primăvară, veni un domn dela oraș. Acesta îi vorbi despre vocea ei frumoasă, despre faima pe care o va câștiga prin cântările ei admirabile, dacă ar vrea să meargă cu el la oraș. Ea nu mai putu rezista. Parcă aude și acum cuvintele desnădăjduite ale mamei: „Nu te duce, scumpa mea fetiță! Fii modestă! Rămâi și lucrează acasă. Lumea e vicleană. Fericirea și gloria care te îmbie este desamăgire și nenorocire”. Dar dorința de glorie o fascina. Si așa, într'o seară Maria dispăru. Doar câteva stele de pe cerul albastru fuseser martore la plecarea ei din casa părintească. Da.... așa se întâmplase. Apoi, după multe necazuri, desamăgiri și experiențe amare, pricinuite de către oameni răi și fără suflet, primi un angajament la o societate teatrală din Tirol, unde, prin vocea ei frumoasă, câștigă stima și admirația dorită. Dar cu toate acestea nu era fericită. Domnișoara aceasta veselă și zâmbitoare când apărea în fața publicului, era tristă și gânditoare în singurătate. Lacrimile vărsate în timpul nopților nedormite ar putea spune mult despre nefericirea ei. O! de s'ar putea reîntoarce acasă, în sătucul ei liniștit, cu oamenii aceia simpli! In clipele acestea de reculegere își vedea toată vinovăția sa, și abia mai îndrăzni să

Razele Luceafărului de seară se strecurau luminoase și plăcute prin fereastra unei camere din spre curtea restaurantului situat pe una din străzile principale ale orașului. La fereastră stătea o tânără frumoasă, îmbrăcată în costum național din Tirol. Privea, dusă pe gânduri, în inserarea liniștită și plină de taină. O chema Maria Weller și era cea mai cu vază cântăreață cunoscută în societatea din Tirol. Toți o șiau o ființă veselă și șglobie, dar dacă ar fi văzut acum fața ei gânditoare și plină de melancolie, ar fi rămas mirați. Publicul o răsătașe numind-o Mary.

Dar de ce se întristase ea așa deodată? Ce nor de tristețe umbrise așa de pe neașteptate fața ei zâmbitoare?.... O scrisorică de pe măsuta din cameră lămură tot misterul durerii ei tăcute. O cetise, o recitise, și iar o mai cetise. Era delă mama ei, și suna astfel:

„Copila mea! Scumpa mea copilă!

„In sfârșit, după multă trudă, ți-am aflat adresa. Tu ai devenit cântăreață. Sărmană copilă, ce nenorocită trebuie să fii! M'am hotărât să vând ceasul tatălui tău

ca să-ți trimit bani de drum. In fiecare seară privim la Luceafărul ale cărui raze se strecoară în cămăruța noastră când mergem la culcare. Iți mai aduci aminte de când erai împreună cu mama ta? De multe ori ne gândim, ce bine ar fi dacă această stea ar putea să-ți aducă sărutarea noastră, și să-ți spună cât de îndurerate suntem din pricina ta. Fratele tău a murit în toamna trecută. Am mai rămas eu cu Ana, și sunt bolnavă. O! de-ai voi să vii acasă să ne ajuti! Dar orașul și atracțiile lui te-au legat așa de strâns! Dumnezeu să-ți ajute să poți fugi!

„Această scrisoare a fost scrisă

se mai roage, așa cum o învățase măicuța ei încă de când era copilă. Cum putea să se simtă altfel, ea, care întristase așa de mult acea inimă dulce de mamă? Cu buzele tremurânde, șopti: „Doamne, aș vrea să mă întorc acasă, ajută-mă!” Cuvintele din scrisoarea mamei îi sunau rugătoare în urechi: „Vino acasă!”

Dar cum va putea suferi ea disprețul celor din sat, când se va întoarce? Cu ce cuvinte are să se scuze față de tânărul acela nobil și inteligent, care îi promisese că o va lua în căsătorie? Mii de gânduri îi năvăleau în minte. Dar deodată ușa se deschise, și prin deschizătură apărură un cap împodobit cu un bogat păr blond.

— Mary, Mary, repede! Trebuie să mergem pe scenă. Sala e plină. Tu trebuie să cânti un solo. Ce ți-ai ales? Cred că ți-ai ales o cântare veselă, nu?

Ieșiră amândouă la braț și ajunseră în sală. Mariei i se părea totul străin. Nu știa de ce. Doar era obișnuită cu astfel de spectacole. Lămpile răspândeau o lumină feerică, iar conversațiile oamenilor se contopeau într'un murmur ce da impresia unui șgomot de ape multe. Toți așteptau cu nerăbdare începerea spectacolului. Dar Mary era cu totul schimbată. Nu mai era aceea fată zâmbitoare și veselă de altădată. Nici nu se mai uită la florile cari i sunt aruncate înainte. Fața i se

îmbujorează la salutul unui tânăr din colț. Mary îi răspunde, iar tânărul se întoarce zâmbind spre prietenii săi. Era logodnicul ei.

După cor urmă un solo cântat de Mary. Ea apărură pe scenă, se înclină în fața publicului, care o aclamă furtunos. Apoi se tăcu tăcere. O tăceră mormântală! Mary respiră adânc, apoi, cu o voce divină de alto, cântă cântarea ale cărei cuvinte sunt cuprinse în poezia alăturată.

Glasul său melodios, aci izbucnea în tonuri înalte ce te electriza, aci se revărsa în torente dulci, duioase, fermecătoare. După ce termină, ascultătorii rămaseră o vreme în liniște solemnă. Apoi întreaga sală izbucni într'un ropot de aplauze.

— Sublim! Divin! se auzea într-o parte și într'alta.

— Așa n'a mai cântat niciodată, ziceau alții.

— Să mai repete cântarea, zise cineva.

Ideea se răspândi că fulgerul în întreaga sală, și toți cereau într'un glas ca Mary să mai cânte odată această cântare.

În cele din urmă cererea fu ascultată. Mary începu încă odată cântarea, mai întâi tremurător, apoi puternic, convingător, din toată inima....

Clipele acestea au fost hotărîtoare pentru ea. „Acasă!” Nimic n'o mai putea reține. Dar oare directorul o va lăsa să plece? Dacă va cere despăgubiri?

La terminare, Mary se retrase din sala de spectacol, coborî în grădină și se așeză pe o bancă. Era lună plină. Își ridică privirea spre bolta înstelată. Atenția îi fu atrasă de strălucirea deosebită a unei stele. Dădu ușor din cap, apoi șopti: „Da, viu!” Un foșnet de frunze târșite în picioare o trezi din visare. Cineva se apropia de ea. Era tânărul care o salutase în sală. S'a așezat pe bancă alături de ea, a luat-o de mână și i-a zis:

— Fetițo, tu ai cântat nespuse de frumos. Cântarea ta a redat pe un fiu pierdut mamei sale. Nu pot face altfel. Trebuie să mă întorc la mama mea îndurerată. Mary, tu niciodată nu poți fi a mea. Mama are nevoie de mine. Suneamândria, speranța ei. O, cântarea ta! Cine ți-a spus să cânti această cântare? Mi-a sdrobit inima. Mary, poți să mă ierți?

De trăiește-a ta măicuță

*De trăiește-a ta măicuță, mulțumește Celui Care
Hărăzitu-i-a vieța: Dumnezeui prea mare.
Nu e dat oricui, pe lume, fericirea dată ție:
Mulți o pierd și-o plâng, sărmanii, din a lor copilărie.*

*De trăiește-a ta măicuță, îngrijește-o cu iubire,
Ca albitul cap să-și plece spre odihnă'n mulțumire.
Spre-a te zămislă, măicuța, n'a cătat l'a ei durere:
Trup și suflet, rupt dintr'însa: i-ai fost singura plăcere.*

*Ziua 'ntăi a vieții tale, a trăit-o'n suferință;
Grijă ți-a purtat măicuța, totdeauna, cu credință.
Ea trăit-a pentru tine și ți-a fost o pildă vie:
Tu i-ai fost cândva durerea, azi, tot tu, fii bucurie!*

*Amintește-ți de măicuța, când te legăna în șoapte;
Când, la patul de boală, ea veghea și zi și noapte!
Amintește-ți de sărutul, ca de roua dimineții,
Care te trezea din vise și-ți da farmecul vieții.*

*Amintește-ți de cuvântul, care 'ntăiu l-ai prins pe buze:
Ast cuvânt e vieța lumii, focul sacru unei muze.
Amintește-ți că, spre ceruri, ea ți-a îndrumat gândirea:
Spre izvorul vieții veșnici să-ți îndrepti meru privirea.*

*De trăiește-a ta măicuță, cată ca să-i afli vrerea;
E bătrână și slăbită: ție și-a jertfit puterea!
Să veghezi la patul maichii, să-i arăți meru iubire,
Ca'n sfârșitul vieții sale, ea să afle mulțumire!*

*Iar de ești orfan pe lume și măicuța ta-i sub glie,
Valurile vieții aprigi, când asupra-ți va să vie:
Te îndreaptă spre mormântul, care-ascunde-a ci făptură,
Și să-și pleci genunchiu'n rugă, și să uiți de-a lumii ură!*

*Sfânt mormânt al maichii mele semănat cu scumpe flori:
Flori scâldate'n lacrimi calde de cu scară până'n zori;
Ori de câte ori plec capul și genunchiul meu pe tine:
Sint cum mă mângâc Tatăl, Cel din slăvile senine.*

Trd. de M. K. Mihail

Ierți atât cât iubești.

— N'am de ce să te iert. Si eu sunt un copil rățăcit. Trebuie să mă întorc numaidecât la mama mea. Rugăciunile ei mă atrag spre casa părintească. Un înger mi-a spus să cânt această cântare. Vezi tu steaua aceea strălucitoare? Mama mi-a scris că în fiecare seară îmi trimite salutări prin ea. Strălucеște așa de blând, parcă-i privirea mamei!

Au privit un timp la steaua aceea înfiptă pe fondul azuriu al cerului, și în suflutele lor răsunau ecurile chemării ei: „Acas'! Acas'!”

Rudolf a plecat chiar în noaptea aceea spre castelul mamei sale — pentru că era fiul unei nobile — unde a fost primit cu lacrimi de bucurie, ca unul despre care se credea că este pierdut. Mai târziu, datorită providenței și bunătății Tatălui ceresc, a ajuns într'o societate creștină, unde a aflat calea care duce spre cer.

Când Mary a intrat în camera ei în seara aceea, privirile i-au fost atrase de un portmoneu de pe masă, prin deschizătura căruia se putea vedea câteva piese de aur. Alături era un bilețel care lămurea prezența banilor: „Pentru mama ta, din partea lui Rudolf”.

Si-a înaintat demisia directorului teatrului la care era angajată, și după achitarea unei sume despăgubitoare, era liberă. Plină de bucurie, a scris mamei sale și a început să se pregătească de întoarcere.

În ziua următoare, în timp ce mergea prin oraș după cumpărături, o doamnă i-a oferit o broșură. Pe copertă avea un titlu tipărit cu litere mari: „Vino acasă!” Maria a dat din cap zâmbind, și doamna crezând că are de a face cu o persoană care împărtășește aceleași păreri religioase și merge pe calea ce duce spre Casa Cerească, a stat de vorbă cu ea. Au mers împreună o bucată de drum, și Maria a auzit ceea ce nu mai auzise de mult, că se află de parte de Casa Părintească și trebuie să meargă spre ea. I-a povestit acestei doamne toată istoria vieții ei, fără să ascundă ceva, și i-a spus că acum vrea să se întoarcă în casa părintească. Buna doamnă o invită să locuiască la ea până la plecare, ceea ce Maria

primi cu plăcere. Aci găsi o atmosferă deosebită. În casa aceasta se părea că orice interes este concentrat în jurul unei singure persoane, o persoană pe care ea o uitase cu desăvârșire — Isus. Despre El se vorbea la lucru, Lui I se cântau imnuri, la El au găsit mângâiere și bucurie când s'au plecat pe genunchi și au vorbit cu El, așa cum copilul vorbește cu mama lui. Mariei i se păreau toate acestea ca un vis. Era înconjurată cu atâta iubire și atenție dragălașă, de parcă nu era ea o biată cântăreață de varieteu, săracă, refugiată aci, care a pierdut orice drept la stimă și considerație, ci un membru al familiei. I-au dat cadou un Nou Testament. De multe ori, de atunci, au văzut-o stând la geam și cetind din cărticica primită. În ziua dinaintea plecării ei, a venit plângând la această doamnă creștină, care o găzduise, și i-a spus:

— Ah, aș dori să vorbesc și eu cu Isus, dacă mi-ar fi îngăduit!

— De ce să nu-ți fie îngăduit?

— Nu sunt vrednică. Am rățăcit așa departe de El!

Erau clipe solemne. Un copil pierdut bate la ușa casei părintești; o oaie pierdută vrea să se reîntoarcă în staul. Oare Tatăl să nu-i deschidă ușa? Păstorul să nu scape oaia și s'o ia pe brațele Sale? „Cine caută găsește, celui ce bate i se va deschide”.

La cultul care s'a ținut în seara aceea, vocea Mariei era cea mai puternică în cântarea de laudă, și când a plecat la odihnă Isus era idealul vieții ei.

A doua zi plecarea. În timp ce trenul alegăru cu repeziciune spre locurile cari o chiamă puternic, în casa părintească o mamă pă-

trână plânge după copila ei. E bolnavă și slabă; în cămăruța ei mizeria și sărăcia și-au făcut intrarea triumfală. Bătrânul pastor al satului stă alături de patul ei ca s'o mângâie. Ii citește capitolul patrusprezece din Evanghelia lui Ioan, și apoi vorbește cu ea despre cuvintele mângâietoare ale Mântuitorului: „Să nu vi se turbure inima”. Femeia bolnavă ascultă cu sete această veste de bucurie. Nu poate reține tot, dar știe atât că Mântuitorul a purtat pentru ea toată grozăvia păcatului și a morții.

— Dar, domnule pastor, suflul meu este foarte îngrijat pentru fiica mea. Oare o va găsi vreodată Păstorul cel bun?

„Să nu vi se turbure inima”, citește Pastorul și apoi se roagă cu ea.

Cu venirea serii, steaua apărură iarăși, trimițându-și razele mângâioase în odaia bolnavei. Ea doarme. Ana este afară în grădină.

O tânără se strecoară pe nesimțite pe porțița dela drum și intră în casă. Iși desbracă perdeșul și se apropie încetșor de pat, ca să nu trezească pe bolnavă. „Maria”, oftă mama, prin somn.

— Mamă, răspunse imediat ceea care se găsea lângă ea.

Mama se trezi. Privirile se înțâlnesc. Se recunosc. Oare e un vis? Mama își trece mâna prin fața ochilor, vrând parcă să îndepărteze un vlă, și privește. Maria o îmbrățișează și suspină:

— Mamă! Iubită mamă! Iartă-mă!

— „Să nu vi se turbure inima”, șopteau rar buzele obosite și tremurând. Tu ești aci. Totul e bine. Tu ești acasă!

— Da mamă, sunt acasă, și prin harul lui Dumnezeu pe drumul spre Casă.

Fața mamei se luminează de fericire și recunoștință față de Acela care îi înțelesese neliniștea sufletească pentru fiica ei pierdută. Nu mai dorea nimic altceva.

A mai trăit puțin timp sub îngrijirea iubitoare a Mariei, apoi s'a stins. Maria a rămas orfană, împreună cu sora ei, Ana, dar având în inimă pe Isus. Cântarea o salvase.

Trd. B. Alexe

Acel cămin fericit

Cele mai înalte năzuinți ale omului n'au fost încă niciodată atinse. Avântul minții marilor cugețatori n'a ajuns niciodată să dea rezultatele dorite. Există adâncimi nepătrunse și înălțimi neatinse, cari înfățișează fiecărei noi generații nădejdea ispititoare că ea va reuși într'o zi acolo unde generațiile trecute au fost înfrânte.

Mai sunt apoi desamăgirile din experiența fiecărei zile pentru omul care se luptă pentru existență, oricare ar fi situația lui în viață. Necazul, înfrângerea și in succesul, sunt totdeauna partea oricărei ființe omenești. Dorințele îndreptățite și cinstite ale unei inimi sincere sunt adesea distruse, și disperarea se abate asupra multora din cei cu cari călătorim împreună pe drumul vieții.

Oare se vor termina vreodată aceste dureri și suferințe? Ajunge-vom oare vreun timp și în vreun loc unde nădejdlile noastre să fie împlinite? Cartea Sfântă zice: „O nădejde amânată îmbolnăvește inima”. Cât de adevărate sunt cuvintele acestea! Dar noi trebuie să fim recunoscători pentru asigurarea că va veni o zi când toți cei ce se conformează condițiilor, pot vedea împlinirea nădejdlilor lor. Timpul acela este aproape, și locul unde va avea loc aceasta va fi gata curând. Timpul acela însemnează începutul veșniciei pentru oamenii de credință, și locul este pământul înnoit. „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. Omul nici n'a gândit și nici n'a visat despre lucrurile pregătite sau

pe cale a fi pregătite pentru cei credincioși. Totuși Spiritul lui Dumnezeu ne dă posibilitatea să ne facem o idee despre ce va fi.

Vizionarul Ioan zice: „Am văzut un cer nou și un pământ nou”. Iar profetul Isaia zice: „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte”. Ioan adaugă mai departe această declarație minunată: „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Si moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. O altă făgăduință frumoasă, și foarte mult dorită, ne este dată în Isaia: „Niciun locuitor (al acelei țări) nu zice: „Sunt bolnav!” Si mai departe: „Nu se va face niciun rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt”. Dumnezeu vrea ca în țara Sa să nu fie nicio pricină de necaz. Ba încă El a luat măsuri ca cei cari vor locui această țară să aibă bucurie și fericire, pentru că mai departe spune: „Înainte ca să Mă chema, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!”

Acolo ni se vor mai pregăti și căminuri cari vor fi proprietatea noastră și în cari vom locui pe vecie. Profetul Isaia zice: „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi

vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi, ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor”. Foarte adesea în lumea aceasta gârbovă clădim o casă, să locuim în ea un scurt timp, sau poate chiar deloc, și după aceea împrejurările să facă așa ca altul să se bucure de plăcerea aceasta. Dar Dumnezeu vrea ca locuința pe care ne-o pregătește pe pământul reînnoit să ne aducă o fericire neschimbătoare.

Cineva ar putea să zică: „Dar cu mine ce are să fie? Eu n'am nicio familie. Nimeni din familia mea n'a fost vreodată creștin, ca să poată fi mântuit. Voiu avea eu un cămin?” Există un text care totdeauna îmi vine în minte în cazuri de felul acesta. E vorba de Psalmul 68, 6: „Dumnezeu dă o familie celor singuratici”. Nota explicativă spune „casă”. De aci poate reieși că Dumnezeu a prevăzut ca pe pământul cel nou sufletele singuratică să fie așezate într'o familie și într'o casă cu alții. O altă expresie din Isaia 65 arată bucuria pe care o va avea poporul lui Dumnezeu: „Zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura

de lucrul mâinilor lor". „Bine”, ar zice cineva, „dar copacii mor și eu cred că pe noul pământ nu vom mai muri”. Da, e drept. Copacii mor pe pământul acesta de sub blestemul păcatului, și omul moare, dar pe pământul cel nou copacii nu vor mai muri, pentru că nu va mai fi nicio moarte în ceea ce Dumnezeu a pus. vieață.

Ilustrația folosită, „ca zilele copacilor”, cred, nu se referă la unii copaci pe cari îi cunoaștem noi, cum ar fi uriașul Sequoia din California, care își înalță vârfurile dela două până la trei sute de picioare, și are un diametru de douăzeci până la treizeci de picioare; atingând vârsta de sute de ani. Gândul meu zboară la un alt pom pe care îl descrie vizionarul. El se află pe noul pământ, și este pomul vieții, ale cărui rădăcini se află deoparte și de alta a râului. Dă douăsprezece feluri de roade și rodește în fiecare lună. Cine se va bucura de acestea? Vizionarul ne spune: „Ferice de cei cari păzesc poruncile Sale (ale lui Dumnezeu), ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!” Așa dar, putem să tragem concluzia că copiii lui Dumnezeu de pe pământul cel nou își vor prelungi viețile prin primirea la pomul vieții, și viețile lor vor dăinui cât și pomul vieții, ceea ce, fără îndoială, însemnează veacurile nesfârșite ale veșniciei.

Descrierea Noului Ierusalim dată în capitolul douăzeci și unu din Apocalips arată o cetate cu o suprafață de 324.900 km. pătrați, sau cu un perimetru de 2.850 km., cu străzi de aur transparent, fiecare poartă fiind un singur mărgăritar. Oamenii din lumea aceasta își pun vieața în primejdie încercând să găsească ceva aur sau un mărgăritar de preț, uneori de valoare neînsemnată; dar observați ce spune Scriptura: „Ochiul n'a văzut”, și nici nu ne putem închipui ce lucruri minunate a creat Dumnezeu pentru aceia cari Il iubesc. Ele întrec imaginația noastră. Vom ajunge să le cunoa-

ștem în realitate numai dacă vom recunoaște ocaziile noastre.

Isus părăsi acea lume frumoasă și veni pe pământul acesta ca un prunc. Aci trăi ca tânăr, ca predicator, ca învățător, ca vindecător și iubitor. Apoi a devenit o jertfă, Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru, Creatorul și Restatornicitorul nostru. Când va veni în slavă, va veni ca Împărat de împărați și Domn de domni. În acea zi fericită Iși va aduce la îndeplinire această făgăduință: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Si după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.

Cetatea unde sunt aceste locașuri, va fi stăpânirea celor credincioși și căminul celor sfinți de pe noul pământ. Vizionarul Ioan

spune că a văzut în viziune măreața cetate coborând din cer dela Dumnezeu. Profetul Zaharia ne spune că ea se va așeza pe o câmpie care va lua ființă atunci când piciorul lui Isus va atinge Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului. În timp ce se află aci — puțin timp după ce coboară, potrivit cu cele din Apocalips 20 — cei nelegiuiți sunt conduși de Satana, marele înșelător, ca să împresoare cetatea și să încerce s'o ia din mâinile sfinților. Dar Dumnezeu face să plouă foc din cer ca să-i nimicească, și focul acela curăță pământul, așa cum este arătat în a doua Petru 3. Elementele se toposc de mare căldură. „Dar noi”, zice apostolul, „după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănire”.

Acum, cu imaginația putem să vedem Cetatea Sfântă stând pe pământ în mijlocul focului curățitor, și Isaia pune întrebarea: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flacări veșnice?” Răspunsul lui este: „Cel ce umblă în neprihănire”. Chiar în mijlocul aceluia foc năprasnic ce mistue pământul, Sfânta Cetate rămâne neatinsă.

După ce focul a mistuit în chip desăvârșit toate lucrurile rele, vom avea fericitul privilegiu de a auzi pe Creatorul nostru rostind cuvintele prin cari va aduce la ființă ceruri noi și un pământ nou. Acela care crede în raportul Genesei despre creațiune, care refuză să primească teoriile evoluției, va putea să vadă în chip real o creațiune săvârșită înaintea ochilor noștri ca un rezultat al credinței noastre. Ce privilegiu minunat! În Psalmi cetim: „Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”. Cu ochii noștri vom vedea aceasta. Mai mult decât atât, cele mai înalte ambiții, năzuinți și dorințe ale noastre vor fi împlinite pe pământul cel nou sub călăuzirea Creatorului, Răscumpărătorului, Înviătorului și Prietenului nostru.

Se poate să fie toate acestea adevărate? Da, pentru că sunt făgăduințele Dumnezeului nostru. Cuvântul Său n'a dat greș niciodată. Iubirea Sa n'a fost pătrunsă niciodată, tăria Sa este nemărginită, puterea Sa este nemăsurată. După cum acum „în El avem viața, mișcarea și ființa”, tot așa și atunci — într'o măsură mult mai mare — ne vom bucura împreună cu El de mai mari binecuvântări. Pentru că așa zice și apostolul Pavel: „Ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Si aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu”.

M. A. Horla

John Bunyan

John Bunyan s'a născut la 1628 în micul sat Elstow, în Anglia. Tatăl său, un umil spoitor de tingiri, a vrut să învețe pe toți copiii săi câte o meserie. Pe John s'a hotărât să-l facă spoitor. L-a trimis deci la școală să învețe ceea ce era considerat pe vremea aceea o „bună învățătură”, apoi se apucă să-l învețe secretele cinstei sale meserii.

Cel care avea să scrie mai târziu renumita și înălțătoarea operă: **Călătoria creștinului**, n'a dus o vieață care să-i facă cinste. El mărturisește în memoriile sale că a fost un mare ticălos, expert în arta pungășiei, a tâlhăriei și a minciunei, ceea ce l-a făcut să-și câștige un mare prestigiu în ochii haimanalelor din vecinătate. În mai multe rânduri a avut serioase încurcături cu justiția și și-a primit pedeapsa pentru năzdrăvaniile săvârșite, fără ca aceasta să-l determine a se îndrepta.

Totuși, John avea un oarecare simț moral și religios. Își dădea seama de vinovăția purtării sale și încă dela vârsta de zece ani începu să lupte împotriva conștiinței sale care-l muștra neîncetat pentru faptele sale rele și mereu îi veneau în minte scene de infern. Dar conștiința, prin însăși natura sa, este un avertizator cu un mecanism delicat care se uzează și se strică repede. John își maltrată atât de mult conștiința că sfârși prin a o reduce la tăcere și rămase un timp atât de îndelungat în starea aceasta de neînsuflețire, că numai Dumnezeu mai putea spera că n'a murit pentru totdeauna.

John era de o constituție robustă, potrivită cu spiritul său violent și îndrăzneț. Părea că nimic nu-l înspăimântă. Mergea în fața primejdiei fără alt motiv decât plăcerea de a risca. Într'o zi prinse o viperă, îi deschise gura cu băț și îi scoase dinții veninoși fără să se rănească. În mai multe

rânduri, a scăpat cu vieață ca prin minune. Fiind în campanie cu armatele Parlamentarilor în 1642, în timpul asediului orașului Leicester, i se încredință serviciul de sentinelă într'un post. Unul dintre camarazii lui stăruia să fie trimis el la postul acela și fu ucis. Această întâmplare nu pare să-l fi impresionat pe tânărul John. De două ori era să se înnece. Gândul morții nu-l mai îngrozea și numai datorită entuziasmului și nepăsării tinereții și-a continuat vieața sa dezordonată.

Însfârșit, se hotărăște să se căsătorească cu o orfană atât de săracă, încât n'a adus în noul lor me-naj decât un castron pentru supă, o lingură și două cărți duhovnicești. Acest mic bagaj conținea totuși ceva care umplea cu pace și fericire vieața și căminul lor.

Cea mai mare plăcere a celor doi soți era de obicei ca seara, după ce terminau lucrul, să citească împreună cele două cărți, singurele pe cari le aveau și tânăra femeie profita de această ocazie spre a vorbi bărbatului său despre tatăl ei, puritan zelos, despre vieața lui pioasă și despre frumusețea lucrurilor spirituale. Aceasta a însemnat pentru John o

poartă deschisă spre o nouă cale. Începu să ia parte la cele două servicii de Duminecă. Într'o zi ascultă o predică de care rămase foarte impresionat. John era pasionat după joc și după dans și predicatorul a arătat cu putere pericolul acestor două pasiuni. Se simți foarte mult muștrat de conștiința sa, care începea să învieze din ce în ce mai mult. Dar ea era încă slabă! Chiar în seara aceea, John se întoarse iarăși la masa sa de joc și la vieața sa păcătoasă. După o lună de zile, o femeie cu o rea reputație, indignată de purtarea sa și de injurăturile pe cari le-a auzit din gura lui, îl certă aspru pentru exemplul rău pe care-l dădea tineretului de acolo. John care se simțise ofensat de îndemnul predicatorului, se simți atins de muștrările unei femei stricate. Din ziua aceea n'a mai injurat.

În urma sfaturilor pe cari le primi dela un prieten creștin, el se apucă să citească Biblia. O cetea cu seriozitate și purtarea sa începu să se schimbe în bine într'atât, că toți vecinii începură să se mire de el. Se lăsă și de joc și de dans. El se baza mult pe propria sa voință și pe puterile sale,

dar în realitate el n'avea nicio putere nici să se salveze pe sine și nici să salveze pe alții.

Două femei creștine cari-i erau cliente, îi făcură pentru prima dată cunoscut adevărul cu privire la îndreptățirea prin credință și adevărata bucurie a mântuirii. Se apucă să citească din nou Biblia și începu să studieze în mod deosebit epistolele. Ascultă predicile lui John Clifford despre umilnă și har, și deveni un bun creștin. „Acum, scria el după aceea, toate piedicile s'au dus; ele au fost îndepărtate; am scăpat de necazurile și supărările mele; ispitele mele au dispărut”.

John mergea din sat în sat, spovind tingiri tot cu atâta plăcere, dar el nu mai era același. Nu mai era privit ca un boem sau ca un vagabond: el era o dovadă a puterii lui Dumnezeu și era privit cu simpatie și respect. Mai târziu, tot în timp ce spoia tingiri, începu să și predice. Oamenii se adunau peste tot ca să-l asculte; prin surse, pe câmpii și câteodată prin biserici, și cei cari veneau să-și bată joc de el, se întorceau adesea cu inima mișcată și transformați de cuvintele sale convingătoare.

Succesul umilului spoitor făcu să se nască în curând gelozia celor cari își vedeau interesele amenințate. Regele Angliei din vremea aceasta interzise orice alt cult afară de acela al Bisericii Anglicane. Bunyan începu să țină atunci adunări pe ascuns și să se deghizeze în mod caraghios pentru a fi în siguranță.

În anul 1650, fiind denunțat de un trădător, fu arestat. Aceasta s'a întâmplat în timpul unei adunări la care a venit, cu toate că știa ce-l așteaptă. Fu acuzat că ține adunări cu caracter diavolesc și i se interzise să mai predice; fu condamnat la trei luni de zile închisoare, apoi fu amenințat cu exilul dacă nu se întoarce iarăși la Biserica Anglicană; în cele din urmă fu amenințat cu spânzurătoarea dacă avea să se întoarcă în Anglia fără îngăduință.

— Eu nu mai am nimic de adăugat, zise Bunyan, căci dacă aș ieși astăzi din închisoare, mâine aș predica din nou Evanghelia cu ajutorul lui Dumnezeu.

Inchisoarea era pentru Bunyan un loc îngrozitor, pe care îl com-

para cu iadul. Despărțirea de familie — avea patru copii — era ceva grozav pentru el. Cele mai fericite clipe erau acelea pe cari le putea consacra meditației împreună cu alți deținuți cu privire la chestiunile religioase. Făcea mici obiecte de mână, lucruri croșetate, spre exemplu, pe cari fiica sa oarbă le vindea la poarta închisorii, ceea ce constituia un neînsemnat câștig pentru familie. Mai târziu avea să folosească mult mai bine orele sale de răgaz din închisoare.

Încet, încet, paznicul său, făcându-i-se milă de el, slăbi asprimea închisorii, îngăduindu-i să iese noaptea din închisoare și să predice în păduri. Mulți s'au convertit cu ocazia acestor adunări nocturne.

În anul 1666 a fost pus în libertate, dar bucuria aceasta a fost de scurtă durată, căci a fost închis din nou și tratat cu mai multă asprime. Cu toate acestea, datorită bunătății gardianului, el putea să meargă și mai departe să petreacă noaptea acasă din când în când. Într'o seară, mergând spre casă, simți un puternic îndemn să se întoarcă la închisoare. Imediat după ce intră în închisoare, un inspector din capitală veni la poartă și se interesă dacă Bunyan se află acolo. Portarul, mirat, zise în cele din urmă lui Bunyan: „Poți să pleci când îți place; tu știi mai bine decât mine când trebuie să te întorci!”

Bunyan n'a mers nici în exil și nici n'a fost spânzurat, dar acest om muncitor a stat 12 ani în închisoare! Cu toate acestea, acești 12 ani nesfârșiți n'au fost un timp de plictiseală și inactivitate, ci 12 ani de muncă binecuvântată,

în care timp primi puterea de a scrie în cele mai felurite forme frumusețea mântuirii și a experienței creștine. John nu putea sau aproape nu mai putea deloc să mai predice. Dar câte suflute s'au convertit sau au fost întărite în credință prin cele șasezeci de cărți ieșite din celula rece și tăcută! Una din aceste lucrări celebre, **Călătoria Creștinului**, este cea mai răspândită carte din lume după Biblie. A fost tradusă în foarte multe limbi și este citită tot cu atâta plăcere, atât de cei simpli ca și de cei cultivați. De unde vine popularitatea scrierilor umilului spoitor dela țară? Fără îndoială, din forma lor alegorică, ce dă atâta farmec și atracție cetirii lor; din simplitatea lor aproape copilărească; dar mai ales, din profunzimea și frumusețea adevărilor cari sunt cuprinse în ele. Psihologia lor e atât de adevărată, atât de vădită, reiese așa de bine din imaginea pe care o redau, fără ca s'o întunece, încât fac să se nască în mod natural întrebarea dacă într'adevăr aceasta este opera unui spoitor dela țară. Desigur, ca și apostolul Ioan în insula Patmos, Bunyan a fost vizitat în închisoarea sa singuratică de Spiritul lui Dumnezeu.

Datorită prietenilor săi cu influență, Bunyan fu liberat în cele din urmă în anul 1672, și fu numit în curând predicator la biserica din Bedford și dela data aceasta începu să devină cheia spirituală a Baptistilor; ceea ce nu l-a împiedecat pe „predicatorul Bunyan” să-și petreacă o parte din timp spovind tingiri. Studia Biblia cu o ardoare crescândă, ca și lucrările lui Luther și scrierile Sfinților Părinți. Camera sa de studiu din umila sa colibă era puțin mai mare decât celula închisorii.

Elocvența lui Bunyan nu și-a pierdut deloc din putere în timpul anilor de închisoare. Când își făcea obișnuitul turneu anual prin Anglia; mulțimea care venea să-l asculte abia mai putea încăpea în biserici. Odată, — într'o zi de iarnă —, la ora 7 de dimineață, mii de oameni au venit să-l asculte. Renumitul doctor în teologie John Owen răspunse într'o zi lui Carol II, care-l întrebase ce plăcere găsește în a asculta pe

(Urmare la pag. 13)

Și eu sunt creștin

Marele amfiteatru roman cu numele Coliseul, ale cărui ruine se mai văd și astăzi, formează un punct de atracție pentru vizitatorii „cetății eterne”, cari merg să admire arta arhitectonică a celor vechi. Cei cari își amintesc însă din istorie de numărul cel mare de martiri creștini, al căror sânge a udat din belșug nisipul arenei, văd în ruinele acestea una dintre cele mai rușinoase mărturii de cruzime și ură diavolească împotriva acelor cari refuzau să se închine înaintea unui Pontifex Maximus tot atât de crud.

Se spune că împăratul care a hotărît zidirea Coliseului a zis arhitectului: „Dacă vei face ceva care să-mi placă, îți voi mulțumi înaintea adunării poporului și voi da în cinstea ta o frumoasă serbare”.

Arhitectul a început lucrul și în câțiva ani mărețea clădire a fost gata. În ziua inaugurării, împăratul se ridică în aplausele nesfâr-

șite ale mulțimii și zise: „Ne-am adunat aci ca să inaugurăm Coliseul. Facă zeii ca el să fie plin de glorie! Totodată ziua de astăzi este o zi de sărbătoare în cinstea meșterului care l-a ridicat și căruia trebuie să-i arăt recunoștința mea de împărat. Să fie aduși creștinii, — strigă el — spre a se lup-ta cu fiarele. Ne vom desfăta astfel împreună cu cel sărbătorit”.

Ușile unor celule lăturalnice au fost deschise și o mare mulțime de bărbați, femei și copii, de toate stările sociale, fură împinși de soldați pe arenă. Erau creștini oșândiți să fie pradă fiarelor și să desfăteze mulțimea celor de pe tribune. Gratiile cuștilor fură trase și leii, tigrii și leoparzii își făcură apariția. În câteva clipe nu mai rămăsese din creștini decât oase împrăștiate prin nisipul înroșit de sânge. Din galerii tunară mii de glasuri: „Ave Caesar!” Deodată de pe o bancă din apropierea împăratului se ridică un

bărbat care strigă cu hotărîre: „Si eu sunt creștin!” Era arhitectul care făcuse Coliseul și în cinstea căruia împăratul dăduse această serbare. Mulțimea rămase deocamdată uluită, dar curând își recăpătă sângele rece și strigă: „Ad leones!” (La lei!).

Împăratul făcu un semn și leii avură o nouă pradă de sfâșiat.

Astfel se sfârși serbarea dată în cinstea arhitectului și se inaugură cu însuși sângele lui mărețea clădire a Coliseului, care avea să fie de aci înainte teatrul celor mai mari cruzimi pe cari le-a cunoscut omenirea, și mărturia celei mai curate credințe în Acela care a pățimit și Si-a dat vieța pe crucea de pe Golgota.

Din Coliseu n'au mai rămas decât niște ruine cari nu mai au nicio altă valoare decât aceea de a aminti un trecut atât de sângeros și crud, dar sângele miilor de martiri cu care a fost stropită țărâna amfiteatrului roman de altădată, rămâne ca o mărturie veșnică pe care nici timpul și nici răutatea omenească n'au putut s'o șteargă din amintirea generațiilor ce au urmat. Sângele acestor eroi ai credinței adevărate a făcut ca sămânța creștinismului să prindă rădăcini adânci în pământul bun al sufletelor, făcând ca în ciuda persecuțiilor să rămune prin toate veacurile strigătul hotărît al multora: „Si eu sunt creștin!”

C. M.

I. Dumitrescu

(Urmare dela pag. 13)

acel spoitor de tingiri: „Majestate, aș da cu plăcere toată știința mea dacă aș primi în schimb puterea lui de convingere”.

Niciodată nu s'a putut hotărî Bunyan să se stabilească la Londra unde ar fi putut să-și formeze o situație cu mult mai bună decât aceea pe care o avea la Bedford. Gloria și onorurile nu însemnau nimic pentru el pe lângă umila lui ocupație din orașul său. Vieța sa, cu toate că trăia în ascuns, era plină de activitate și adesea în primejdie; el a fost persecutat fără încetare până în anul 1687, când a fost dat Actul de toleranță care dădea libertate religioasă în Anglia.

Din nefericire, nu s'a putut bucura mult timp de avantajele acestuia. Anul următor se îmbolnă-

vi grav; pentru ca să împece pe un tânăr cu tatăl său care era pe patul de moarte, făcu un drum lung călare pe cal, apoi merse mai departe până la Londra; de unde, surprins de o mare furtună, se întoarse bolnav. În Dumineca următoare ținu o predică, dar în timpul săptămânii febra îl doborî la pat și după câteva zile, la 31 August, își dete sfârșitul în vârstă de 60 de ani, vorbind despre pace și nădejde. O mare mulțime însoți rămășițele sale pământești până la cimitirul din Finsbury, unde se poate vedea și astăzi statuia sa funerară care-i împodobește mormântul.

Dar mai mult decât printr'un chip de piatră, acest mare creștin trăește prin operele sale cari au încurajat și sprijinit multe suflete pe calea către împărăția cerurilor.

IUBIREA LUI....

Margaret E. Price.

*Când mi-amintesc de-a lui Hristos iubire,
De jertfa și de nesfârșitul har
A Celui care pentru omenire
Muri pe crucea 'nfiptă pe Calvar, —*

*Când mi-amintesc de chinul Lui, de-ocara
Cu care-L copleșiră cei haini,
De cuiele din palme, de povara
Simțită sub cununa Lui de spini, —*

*Când mi-amintesc de-al Domnului sfârșit,
De coasta Lui străpunsă pentru noi:
Din care'n abundență a fășnit
De sânge cald ispășitor și voi, —*

*Când mi-amintesc de seara sfântă'n care
Blajinul Iosif și cu Nicodim
L-au îngropat, în timp ce de'ntristare
Plângeau două femei în șintirim, —*

*Când mi-amintesc apoi de biruința
Ce-o câștigă asupra morții reci,
Dând astfel fiecăruia puțința
Să aibă'n dar vieța cea de veci, —*

*Când mi-amintesc de tot ce-odinioară
Răbdat-a pentru neamul omeneșc:
Atunci recunoștința mă mpresoară,
Îi mulțumesc umil și-L preamăresc.*

Adaptare de I. Bătrâna Voivodeni

(Urmare dela pag. 5)

tă ca într'o oglindă slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. (2 Cor. 3, 18). Cuvântul zice că „dacă aceste lucruri sunt în voi și tot sporesc, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”.

Aceste șapte virtuți alese sunt cele șapte colori ale curcubeului vieții, cari inobilează și înfrumusețează caracterul, îmbrăcându-l cu aureola măreției dumnezeiești. Așa cum Dumnezeu, după potop, a întins curcubeul și l-a pus în nor ca o asigurare că pământul nu va mai fi potopit niciodată cu apă, în același chip apare curcubeul acestor șapte virtuți pe cerul înnorat al vieții, cari, dacă sunt practicate cu „toată sârguința”, Cuvântul inspirației dum-

nezeiești să asigure că „dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată”, și „în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului Isus Hristos”.

În această privință, Dumnezeu dă una din cele mai prețioase făgăduințe ale harului Său, zicând: „După cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânja pe tine și nu te voi mai muștra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. Isaia 54, 9. 10.

Dragii mei tineri și tinere, căutați stăruitor a profita de anii cei buni ai tinereții. Aprindeți în lăuntrul vostru dorința fierbinte de a vă clădi vieța și caracterul pe stânca cea tare: ISUS HRISTOS. La crucea Lui „Bunătatea și Adevărul se vor întâmpina, Dreptatea și Pacea se vor săruta”. (Ps. 85, 11). Luați-vă hotărârea solemnă de a practica virtuțile cele bune, însuflețiți de dorința arzătoare de a ajunge odată, la ultima treaptă a vieții, să vă cântați frumos și dulce, într'o amintire pioasă, „frumoasa tinerețe” de altădată. Să nu uitați, dragii mei tineri și tinere, că luna Mai a vieții înfloreste numai o singură dată; tranșării de azi vor fi mâine ofiliți.

David M. Făurescu

Ai nevoie de mai mari virtuți ca să suportți soarta cea bună, decât soarta cea rea. 14

FOLOSITI CLIPELE LIBERE!

Să faci totdeauna binele. Aceasta va satisface pe unii oameni și va pune în uimire restul.

Un băiețel slăbuț și cam stângaci bătu într-o zi la ușa directorului unei școli renumite, dorind să-i fie îngăduit a vorbi cu el.

Portarul privi la băiat cam disprețuitor, și fiindcă arăta mai mult a cerșetor, îl trimise la bucătărie. Băiatul se prezentă la ușa de serviciu, așa cum i se spusese.

— Aș dori să vorbesc cu domnul director, zise el.

— Poate dorești ceva de mâncare, pe care ți-o pot da fără să mai fie nevoie să mai deranjez pe domnul director, zise bucătăreasa.

— Mulțumesc, zise băiatul. Aș primi cu plăcere o bucățică de pâine, dar eu vreau să vorbesc cu domnul director.

Bucătăreasa îi aduse o felie de pâine cu unt. Privind la pantalonii lui peticiți, se gândi că poate ar dori să aibă niște hăinuțe. Dar își aduse aminte că le dăduse pe toate altor copii sărmani cari mai ceruse mila directorului. Bucătăreasa își văzu mai departe de treburi.

— Pot vorbi cu domnul director? întrebă din nou băiatul, după ce terminase de mâncat.

Bucătăreasa, care se crezuse scăpată cu bucățica de pâine, spuse pe un ton supărat că este în

bibliotecă și că dacă dorește să-l vadă, să vină după ea, cu toate că dorința lui era să nu fie deranjat de nimeni. Ea socotea ceva foarte nepotrivit să ducă la director pe un băiat sdrențeros. Totuși, își șterse mâinile și spuse băiatului s'o urmeze. Deschizând ușa bibliotecii, zise:

— Domnule director, aici este cineva care dorește stăruitor să vorbească cu dvs.

Nu știu cum s'o fi recomandat băiatul sau cum o fi prezentat dorința sa, dar știu că după câteva clipe de conversație, directorul lăsă laoparte cartea pe care o studia și luă diferite cărți grecești spre a examina pe noul venit. Băiatul răspundea excelent la toate întrebările puse de director.

— Mă uimesc răspunsurile tale,

exclamă directorul, măsurând pe băiat din cap până în picioare. Cum ai putut să capeți atâtea cunoștințe?

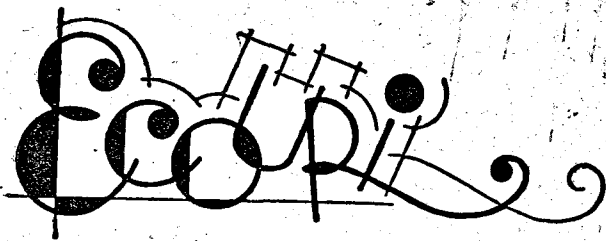
— In clipele mele libere, răspunse băiatul.

El era sărac și trebuia să lucreze din greu. Din pricina aceasta fusese nevoit să întrerupă școala,

fără însă ca să lase și cartea. Si a studiat. A studiat singur. Stia atâtea, că putea să fie înscris direct la universitate. A studiat în clipele libere. Acesta era secretul. Cu adevărat, bine a spus cine a spus: „Clipele libere sunt praful de aur al vremii”. Cât ar trebui să le prețuim! Tu, iubit junior, poți să dai socoteala de clipele tale libere? Gândește-te ce poți câștiga din ele. Băiatul acesta îți poate spune cât de mult se poate strânge din folosirea lor.

Sunt mulți tineri prin închisori, prin casele de nebuni, prin locurile de petreceri, la jocuri de noroc, pe cari dacă i-ai întreba când au început acest fel de vieață păcătoasă, ți-ar răspunde fără să mai stea pe gânduri: „In clipele mele libere am învățat să joc la cărți”. „In clipele mele libere am început să fumez și să beau”. „In clipele mele libere am început să fur mere din grădina vecinului”. „In clipele mele libere petreceam și hoinăream cu tovarășii mei stricați, cari m'au dus unde sunt astăzi, și au făcut din mine ceea ce sunt astăzi”.

Fii foarte prevăzători cum folosiți clipele voastre libere. Ispita vine atunci când nu sunteți ocupați. Ea se strecoară adesea prin asemenea goluri în inima voastră. Acolo se ascunde și urzește tot felul de nenorociri pentru vieața de mai târziu. Căutați să întrebuințați bine clipele libere! Acestea alcătuiesc tezaurul vieții voastre, care vă va ajuta să ajungeți pe cele mai înalte culmi ale demnității și onoarei.

Profesorul universitar Dr. Ferenc Kovács a făcut experiențe la spitalul Sfântul Ioan din Budapesta, cari au reușit perfect, înfruntând bismutul contra tuberculozei. Incercările au arătat că bismutul este unul din cele mai importante medicamente în lupta contra acestei boli.

Regele Faruk a deschis la Opera din Cairo, în prezența Guvernului, a Corpului diplomatic și a mai mult de trei sute de delegați, veniți din 65 de țări, Congresul internațional împotriva leprei. Numărul total al leproșilor din lumea întreagă este de două până la trei milioane. Boala este și acum foarte răspândită în toată Asia, în multe insule din oceanul Pacific și în Africa tropicală.

Cel mai vechiu ziar din lume a încetat de a mai apare; acesta este Pe-iping-Boa, ziar chinez, care se zice că a fost fondat pe la anul 400 în. Hr. Fondatorul său, Su Küng, a fost un precursor atât în tipografie cât și în ziaristică.

Se știe că Ungaria e renumită pentru mierea sa și mai ales pentru mierea de salcâm, acesta fiind singurul arbore căruia îi prieste în ținuturile nisipoase ale țării. De aceea Camera de Agricultură din Budapesta a propus ca dealungul șoselelor principale ale Ungariei să se planteze salcâmi japonezi. Florile de salcâm japonez înfloresc puțin mai târziu decât florile salcâmului care crește și pe la noi și astfel li se dă și albinelor ocazia să culeagă o a doua recoltă de miere, după ce florile salcâmului indigen au căzut. Un exemplu bun de imitat!

La Bari (în Italia), un bătrân complet paralizat era culcat alături de fereastra deschisă, când pe neașteptate un roi de albine tăbări asupra lui. Fu înțepat îngrozitor, dar medicii au reușit să-l scape cu viață. Care nu le-a fost însă surprinderea când bătrânul a fost complet vindecat de paralizie! Cantitatea de venin injectată în sânge a provocat această vindecare minunată.

Kung-Tek-Tschoeng, descendent direct al marelui Confucius, prezintă a 77-a generație a familiei sale. El este astăzi în vârstă de 18 ani și este tatăl al celei de a 78-a generație. Strămoșul său, marele înțelept, a murit în anul 478 în. Hr. Timp de mai bine de două milenii, toți urmașii lui Confucius au fost immormântați în același loc aproape de orașul Kufu.

O metodă de vaccin contra febrei aftoase a fost descoperită de profesorii Waldmann și Koebe. Vaccinul ar imuniza animalele timp de cel puțin trei luni. În momentul de față, 50.000 de boi și mai multe mii de oi au fost vaccinate. Succesele ar fi remarcabile.

Un croitor care își exercită profesiunea la Londra, are darul extraordinar de a fi insubmersibil (nu poate fi cufundat în apă). În vara trecută, fiind în vilegiatură pe o plajă de pe coastele Angliei, s'a culcat liniștit pe mare, legănându-se foarte plăcut de valuri. Când cei de pe țărm au observat acest corp plutitor, au crezut că e vorba de un inecat. Dar când barca de salvare s'a apropiat, s'a observat

că era vorba de un om care își făcea siesta (somnul după amiază) pe creasta valurilor.

• O mare firmă cinematografică anglo-saxonă și-a propus să însceneze un film „formidabil” care, în trei părți, să reproducă scenele și peripețiile din Vechiul Testament și Noul Testament în întregime.

Se spune că un mare număr de personaje ilustre din istorie nu știau să scrie corect. Astfel unele din operele lui Shakespeare n'au putut fi niciodată descifrate în întregime, iar unele din manuscrisele datorite penei lui Hawthorn n'au putut fi publicate nici până astăzi, pentru că nu s'a găsit încă omul în stare să le citească. La fel stau lucrurile și cu scrisorile lui Napoleon, cari sunt cu totul caracteristice în privința aceasta. Cea mai mare parte dintre ele seamănă foarte bine cu niște grafice de câmpuri de bătaie.

Din punct de vedere al naționalității sale, populația din Tel-Aviv este cu siguranță cea mai omogenă din toate orașele din lume, pentru că ea numără 99% Iudei, dar este cea mai eterogenă în ce privește proveniența ei. Dacă tragi cu urechea la conversațiile de pe străzile principale ale orașului ai impresia unui adevărat Turn Babel. Ebraica și idiș sunt limbile cele mai curente, apoi vin la rând: germană, polonă, rusă, engleză, arabă, mai puțin franceză, spaniolă, română etc.

Un aviator suedez a putut să-și sărbătorească o aniversare originală. De ani de zile el este în serviciul Crucii Roșii și transportă bolnavi din regiunile pustii ale polului nord la spitalele din orașe. Nu de mult a adus pe al 500-lea bolnav. Pentru a fi în mai strânsă legătură cu părțile izolate ale regiunilor polare, guvernul suedez a preferat să recurgă la aviație, care e mai sigură și mai rapidă decât orice alt mijloc de transport pe apă sau pe uscat.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII No. 1/1939. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E.”, București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

